

høver bestændig, at Embederne i Odense og Aarhus høre til de vigtigste, at de ere meget store og byrdefulde. Sa vist ere de det. Det er fremdeles gjort gjældende, at de der ansatte Embedsmænd ikke ere unge. Det kan gjerne være, at de vedkommende Personer i Alder ikke ere unge Mænd, men det er under alle Omstændigheder ikke lang Tid siden, at de ere komne i disse Embeder, og det var dem altsaa ikke ubekjendt, da de søgte dem, hvor byrdefulde de vare. Nu vil jeg ikke sige, at man af den Grund skulde afholde sig fra at forsøge Lønningerne, naar man ellers mente, at der kunde være Anledning dertil; men denne Grund kan ikke paaberaabes for dem, der nu ere i Embederne, thi de vidste jo, hvordan Embederne vare, da de søgte dem. Man kunde med mere Berettigelse anføre som en Grund til Forhøjelse, at de Vedkommende, da de søgte Embederne, maatte have troet, at der var Chance for, at de skulle komme op i en højere Klasse; men det er dog en Betragtning, som jeg ikke kan tillægge nogen videre Vægt. Det ærede Medlem for Odense (Roch) sagde, at Rigsdagen havde bevilget større Kontorhold til den ene af disse Embedsmænd. Det er rigtigt. Men det er netop ogsaa det Punkt, hvor man kan og bør erstatte Embedsmændene deres forsøgede Udgifter. Jeg tror heller ikke ikke, at Rigsdagen vilde negte en billig Forsøgelse paa dette Omraade. Naar det fremgaa, at disse Udgifter, der henhøre under Kontorhold, ere betydeligere, end man forudsatte ved Kontorholdsløvens Vedtagelse, tror jeg ikke, at Folkethinget vil negte det. Det er hovedsagelig gennem Kontorholdsgodtgørelsen, at Erstatningen for det forsøgede Arbejde skal gives. Jeg vil endogsaa gaa et Skridt videre og sige, at det jo kan være, at disse Embeders Forretninger ville vedblive at voge i en saa forbausende Grad, at man bliver nødt til at forsøge deres Lønninger; men saa har man jo et Exempel paa, hvorledes man skal bære sig ad ligeoverfor et enkelt Embede, idet man kan give det et Tilskud paa Finantsloven. Vil man derimod nu ubetinget forhøje disse to Embeder — jeg har allerede sagt, at jeg i saa Henseende indtog en noget anden Stilling end de andre Medlemmer af Flertallet — kan det ikke negtes, at Konsekventen vilde blive, at der ogsaa vilde komme adskillige andre Embeder, der vilde stille en lignende Fordring. Jeg skal f. Ex. fremhæve, at Horsens vel er en mindre By end dem, her er Tale om, men der er dog den Omstændighed derved, at der her kun findes een Embedsmand af denne Klasse, medens de to Embedsmænd, som man finder saa haardt gagerede, ikke ere de eneste Embedsmand i Aarhus og Odense, idet de jo have en Borgmester ved Siden af sig. Taler man om Embedet i Horsens, gjælder det kun een Embedsmand, men taler man om Embedet i Aarhus og Odense, er der to Embedsmand, nemlig Byfogeden og Borgmesteren, da disse to Byer hver

have to Dyrighedspersoner, idet Skiftevesenet og Auktionsvesenet ere lagte over til en ganske anden Embedsmand end den, der har de almindelige Retsforretninger. Med Hensyn til de smaa Embeder har navnlig det ærede Medlem for Viborg fremhævet, at de vare for smaa. I saa Henseende vil jeg sige, at, vil man meget stærkt fremhæve dette, maa man ganske konsekvent komme til at sige: Skal det være Hovedargumentet for at forhøje disse, at de ere for smaa, og for de store Embeder, at de ere for besværlige, er man ogsaa af samme Grund nødt til at forhøje Mellemstærkerne, thi mange af disse ere adskillige Gange større end de smaa. Jeg skal i saa Henseende gjøre opmærksom paa, at disse smaa Embeder kunne være rene Bagateller ved Siden af mange andre. Saadanne Embeder som f. Ex. paa Læss, Samso og Vedelsborg Birk og flere andre ere kun rene Bagateller ved Siden af de Embeder, som have meget udstrakte Jurisdiktioner. Vilde man gjøre det Regnestykke og sige, at Lønningerne skulle fordeles i de store Jurisdiktioner, om ikke i samme Forhold, som Forretningerne stige, saa dog procentvis, vilde man komme til ganske mærkverdige Resultater. Selv om man gaar ud fra den laveste Lønningsats, 2,800 Kr., vilde Embedsmændene dog i de større Embeder komme til ganske ensame Bølsb, saa det kan altsaa ikke gjøres gjældende i alle sine Konsekventer, thi da vilde man komme til Urimeligheder, hvorledes man end tænksommer. Min Hovedbetragtning er den: Er Situationen forandret eller væsentlig forandret siden 1870? Jeg paastaar, at, naar man ser paa Situationen i det Hele og over den hele Befolkning, er Stillingen snarere daarligere for Mellemklasserne i 1880, end den var i 1870. Det kan altsaa ikke lede til at forhøje Lønningerne, og det har ikke forført Udvalgets Flertal til at stille Forslag om Nedsættelse. Det ærede Medlem for Viborg fremdrog ogsaa Dyrctidstillægget, idet han sagde, at Embedsmændene nu havde mistet det. Selve Ordet viser imidlertid, at der her er Tale om noget Andet end almindelige Lønningsforhold. Naar man anerkjender, at der ikke er Dyrctid længer, kan man ikke ved Lønningernes Normering lægge et Plus til for den Dyrctid, der ikke existere. Kommer denne Dyrctid, saa er det jo naturligt, at man søger Tillægget, hvor man har søgt det før, forekommer det mig — jeg taler her paa egne Vegne — altsaa paa Finantsloven, saalænge Dyrctiden varer, men ikke, at man indfører et Dyrctidstillæg paa den ordinære Lønningslov. Jeg tror nemlig ikke, at det er det rette Sted. Det maa derom gjøres gjældende, at det jo ikke kan være Lønningsudvalgets Pligt at gjøre det til Nr. 1 i sin Funktion at faae Dyrctidstillægget sat frem; thi vi have jo ikke i dette Udvalg haft alle Lønningslovene, de militære høre jo slet ikke herunder, og Kultusministeriets ere slet ikke forelagte. Der er altsaa Guller i Lønningslovgivningen, idet